ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA ÁP-RA-HAM, I-SÁC VÀ GIA-CỐP

Thứ Bảy—Tiết Tối)

Bài Chín

Sự chúc phước

Đọc Kinh văn: Sáng. 47:7, 10; 48:9, 14-16, 20;
Hê. 5:6; 7:7; 11:21; Dân. 6:22-27; 2 Cô. 13:14

I. Được biến đổi là được thay đổi theo cách trao đổi chất trong sự sống thiên nhiên của chúng ta; trưởng thành là được đổ đầy sự sống thần thượng, là sự sống thay đổi chúng ta; và chúc phước là sự tuôn tràn sự sống:

A. Khi Gia-cốp chuẩn bị chúc phước cho hai con trai của Giô-sép, ông đã nói về Đức Chúa Trời Tam Nhất trong kinh nghiệm của mình—Sáng. 48:9, 15-16:
   1. Đức Chúa Trời, Đấng mà Áp-ra-ham và I-sác bước đi trước mặt Ngài, là Cha.
   2. Đức Chúa Trời, Đấng chăn dắt Gia-cốp "trọn đời cho đến ngày nay", là Linh.
   3. Thiên sứ, Đấng cứu chuộc ông khỏi mọi điều ác, là Con.

B. Gia-cốp nhận biết rằng phần định và sự hiện hữu của ông hoàn toàn nằm trong tay của Đức Chúa Trời chăn dắt; kinh nghiệm về Đức Chúa Trời Tam Nhất là để chúng ta có thể chúc phước cho người khác bằng Đức Chúa Trời Tam Nhất.

II. Ý nghĩa của sự chúc phước là: chúc phước là tuôn tràn Đức Chúa Trời là sự sống qua sự trưởng thành trong sự sống của một ai đó:

A. Đức Chúa Trời không thể tuôn chảy chính Ngài vào người khác nếu không có kênh dẫn là con người; con người duy nhất mà Đức Chúa Trời có thể sử dụng làm kênh dẫn là người được dầm thấm và thấm đẫm Đức Chúa Trời—Phil. 1:23-25.

B. Trưởng thành trong sự sống là vấn đề được đổ đầy Đức Chúa Trời là sự sống; khi đầy dẫy Đức Chúa Trời, chúng ta có sự tuôn tràn Đức Chúa Trời, và do đó chúng ta có thể chúc phước cho mọi người mình gặp—*Thánh ca* 910.

III. Theo kinh nghiệm thuộc linh, Gia-cốp và Giô-sép là một người; Giô-sép đại diện cho phương diện trị vì của Israel trưởng thành, sự cấu tạo Christ trong bản chất trưởng thành của Gia-cốp; là một thánh đồ trưởng thành được cấu tạo Christ là Đấng hoàn hảo, Gia-cốp trị vì qua Giô-sép—Sáng. 41:39-44; Hê. 6:1a; Ga. 6:8; 5:22-23:

A. Phương diện trị vì được hình bóng bởi Giô-sép là Christ được cấu tạo vào bản thể chúng ta—4:19; La. 5:17.

B. Phương diện trị vì của đời sống trưởng thành là một đời sống luôn vui hưởng hiện diện của Chúa; ở đâu có hiện diện của Ngài, ở đó có uy quyền, tức quyền năng cai trị—Sáng. 39:2-5, 21-23.

IV. Dấu hiệu mạnh mẽ nhất về sự trưởng thành của Gia-cốp là việc ông chúc phước cho người khác:

A. Điều đầu tiên Gia-cốp làm sau khi đến Ai Cập là chúc phước cho Pha-ra-ôn (47:7, 10); theo Hê-bơ-rơ 7:7, "người nhỏ hơn được người lớn hơn chúc phước"; đây là một bằng chứng cho thấy trong mắt Đức Chúa Trời, Gia-cốp lớn hơn Pha-ra-ôn.

B. Để chúc phước cho người khác, chúng ta phải được đổ đầy tràn sự sống đến nỗi sự sống tuôn tràn đến họ; đời sống trưởng thành của Gia-cốp đầy dẫy phước hạnh; ông đã chúc phước cho Pha-ra-ôn, cho hai con trai của Giô-sép (Sáng. 48:8-20), và cho các con trai mình (49:1-28); những lời chúc phước cho các con trai ông là những lời tiên tri liên quan đến phần định của mười hai chi phái Israel.

V. Nguyên tắc của sự chúc phước là người lớn hơn chúc phước cho người nhỏ hơn—Hê. 7:7:

A. Lớn hơn hay nhỏ hơn không phải là vấn đề tuổi tác mà là vấn đề mức lượng Christ; chúng ta lớn hơn hay nhỏ hơn là tùy theo mức lượng Christ của chúng ta.

B. Dù Giăng Báp-tít rất gần với Christ nhưng ông không có Christ bên trong; những người trong vương quốc các tầng trời không chỉ gần với Christ mà còn có Christ bên trong; vì lí do này, người nhỏ nhất trong vương quốc các tầng trời còn lớn hơn Giăng—Mat. 11:11.

C. Nếu bởi có Christ nhiều hơn mà chúng ta lớn hơn người khác, thì khi ấy chúng ta có đủ phẩm chất để chúc phước cho họ vì người lớn hơn luôn chúc phước cho người nhỏ hơn.

D. Chúc phước cho người khác có nghĩa là cung ứng Christ cho họ; chúng ta chúc phước cho mọi người bằng chính Đấng Christ mà chúng ta dự phần và vui hưởng; nếu vui hưởng Christ nhiều hơn, chúng ta có nhiều Christ hơn để cung ứng cho người khác.

VI. Trường hợp chúc phước đầu tiên trong Kinh Thánh là Mên-chi-xê-đéc chúc phước cho Áp-ra-ham (Sáng. 14:18-20); Mên-chi-xê-đéc là một hình bóng về Christ (Hê. 5:6):

A. Chúc phước là sự tuôn tràn Đức Chúa Trời, và sự tuôn tràn này được đem đến cho con người qua các thầy tế lễ; tất cả chúng ta cần phải là những thầy tế lễ (Khải. 1:6; 1 Phi. 2:5, 9), tức là những người đem con người đến với Đức Chúa Trời.

B. Nếu muốn chúc phước cho người khác, chính chúng ta phải gần gũi với Đức Chúa Trời; con người cần sự ban phước của Đức Chúa Trời, vì họ xa cách Ngài.

C. Thầy tế lễ xóa bỏ khoảng cách giữa Đức Chúa Trời và con người, đem những người xa cách vào trong hiện diện của Đức Chúa Trời—đc. Xuất. 28:9-12, 15-21.

D. Trước khi chúng ta được thầy tế lễ chúc phước, có thể có một khoảng cách giữa chúng ta và Đức Chúa Trời, nhưng sau khi người ấy chúc phước cho chúng ta, khoảng cách này được cất bỏ, và chúng ta được đem vào trong hiện diện của Đức Chúa Trời để dự phần vào sự vui hưởng Đức Chúa Trời.

VII. Trong Dân Số Kí 6:22-27, chúng ta thấy kiểu mẫu chúc phước bởi các thầy tế lễ; sự chúc phước này không phải là sự chúc phước Cựu Ước cũng không phải là sự chúc phước Tân Ước; trái lại, đó là sự chúc phước đời đời của Đức Chúa Trời Tam Nhất, tức là Đức Chúa Trời Tam Nhất ban phát chính Ngài trong tính Tam Nhất Thần thượng của Ngài vào chúng ta để chúng ta vui hưởng:

A. *Nguyện Đức Giê-hô-va ban phước cho anh em và gìn giữ anh em* chỉ về Cha—c. 24

1. Cha ban phước cho chúng ta bằng mọi cách và trong mọi phương diện trong tình yêu Ngài (đc. Êph. 1:3), và Ngài gìn giữ chúng ta bằng mọi cách và trong mọi phương diện trong quyền năng Ngài (đc. Gi. 17:11, 15; 1 Phi. 1:5).
2. Chúa đã cầu nguyện xin Cha gìn giữ chúng ta trong danh Ngài (Gi. 17:11); điều này là để gìn giữ chúng ta trong Đức Chúa Trời Tam Nhất đang-ban-phát; Chúa Jesus tiếp tục cầu nguyện xin Cha gìn giữ chúng ta khỏi tay kẻ ác (c. 15).
3. Chúng ta nên cầu nguyện để có một phước hạnh là được gìn giữ tuyệt đối trong sự ban phát của Đức Chúa Trời Tam Nhất và hoàn toàn ở ngoài kẻ ác; đây quả thật là một phước hạnh!

B. *Nguyện Đức Giê-hô-va làm cho mặt Ngài chiếu sáng trên anh em và ân điển đối với anh em* chỉ về Con—Dân. 6:25:

1. Trong Lu-ca 1:78, khi Chúa Jesus sắp được sinh ra, Xa-cha-ri đã nói tiên tri: "Mặt trời mọc từ nơi cao sẽ đoái thăm chúng ta", mặt trời mọc là Con trong tính Tam Nhất Thần thượng; điều này ngụ ý sự nhục hóa của Đức Chúa Trời để tỏ chính Ngài ra cho chúng ta theo cách chiếu sáng—Mat. 4:16; Gi. 8:12.

2. Từ *mặt* trong Dân Số Kí 6:25 tượng trưng cho sự hiện diện; là Đấng mà mặt Ngài chiếu sáng trên chúng ta, Đấng Christ Con là hiện diện hữu hình của Đức Chúa Trời vô hình—2 Phi. 1:16-18; Mat. 17:1-2.
3. Dân Số Kí 6:25 không chỉ nói Đức Giê-hô-va làm cho mặt Ngài chiếu sáng trên chúng ta mà còn nói Đức Giê-hô-va ân điển đối với chúng ta; hai điểm này hợp lại tương đương với Giăng 1:14, 16-17.
4. Sự nhục hóa của Đức Chúa Trời là sự chiếu sáng của hiện diện Ngài, và cùng với sự chiếu sáng này là ân điển; ân điển này là ân điển của Chúa Jesus Christ, mà thực ra là chính Đấng Christ—2 Cô. 13:14.

C. *Nguyện Đức Giê-hô-va ngẩng vẻ mặt Ngài trên anh em và ban bình an cho anh em* chỉ về Linh—Dân. 6:26:
1. Mặt biểu thị sự hiện diện của một người, còn vẻ mặt biểu thị sự biểu lộ của người đó; ngẩng vẻ mặt của mình trên một người có nghĩa là chúng ta xác chứng, bảo đảm, hứa hẹn, và ban mọi sự cho người đó.
2. Jesus đã đến như là mặt của Đức Chúa Trời, và Thánh Linh đến như là vẻ mặt của Đức Chúa Trời; nếu chúng ta làm Ngài buồn, vẻ mặt Ngài sẽ sa xuống (Êph. 4:30), nhưng nếu chúng ta vâng phục Ngài, Ngài sẽ vui với chúng ta và ngẩng vẻ mặt Ngài để xác chứng, bảo đảm, cam đoan, hứa hẹn với chúng ta và ban cho chúng ta mọi sự.

VIII. Sự chúc phước của sứ đồ Phao-lô được thấy trong 2 Cô-rin-tô 13:14—"Nguyện ân điển của Chúa Jesus Christ, tình yêu của Đức Chúa Trời và sự tương giao của Thánh Linh ở với tất cả anh em":

A. Trong lời chúc phước của sứ đồ Phao-lô, Đức Chúa Trời Tam Nhất đến với con người để họ vui hưởng; Phao-lô không chỉ đem con người vào trong hiện diện của Đức Chúa Trời mà còn đem Đức Chúa Trời vào trong họ.

B. Một mặt, chúc phước cho người khác là đem họ vào trong hiện diện của Đức Chúa Trời; mặt khác, đó là đem Đức Chúa Trời vào trong họ như là tình yêu, ân điển và sự tương giao để họ có thể vui hưởng Đức Chúa Trời Tam Nhất—Cha, Con, và Linh.

C. Tình yêu, ân điển và sự tương giao là ba giai đoạn của Đức Chúa Trời để chúng ta vui hưởng—tình yêu ở bên trong, ân điển là tình yêu được biểu lộ, và tương giao là sự truyền phát ân điển vào trong chúng ta.

D. Tình yêu của Đức Chúa Trời là nguồn vì Đức Chúa Trời là cội nguồn; ân điển của Chúa là dòng chảy tình yêu của Đức Chúa Trời vì Chúa là sự biểu lộ của Đức Chúa Trời; và sự tương giao của Linh là sự truyền đạt ân điển của Chúa cùng với tình yêu của Đức Chúa Trời vì Linh là sự truyền phát Chúa cùng với Đức Chúa Trời để chúng ta kinh nghiệm và vui hưởng Đức Chúa Trời Tam Nhất—Cha, Con và Thánh Linh, cùng với những mĩ đức thần thượng của cả ba.

E. Khải thị thần thượng về Đấng Tam Nhất Thần thượng trong Lời thánh không phải để nghiên cứu thần học mà là để lĩnh hội cách Đức Chúa Trời trong tính Tam Nhất Thần thượng huyền nhiệm và lạ lùng của Ngài ban phát chính Ngài vào dân được chọn của Ngài, để chúng ta, dân được chọn và được chuộc của Ngài, như lời chúc phước của vị sứ đồ cho tín đồ Cô-rin-tô đã bày tỏ, có thể dự phần, kinh nghiệm, vui hưởng và sở hữu Đức Chúa Trời Tam Nhất đã-trải-qua-tiến-trình bây giờ và cho đến đời đời.

IX. Cuối cùng, bàn tay tiếm vị của Gia-cốp đã trở thành bàn tay chúc phước—Sáng. 25:26; 47:7, 10; 48:14-16; Hê. 11:21:

A. Trong Sáng Thế Kí chương 25, chúng ta thấy Gia-cốp bắt đầu sự tiếm vị của mình ngay khi còn trong bụng mẹ, nhưng trong Sáng Thế Kí chương 47 và 48, chúng ta thấy đôi tay tiếm vị này đã trở thành đôi tay chúc phước, đem con người vào trong hiện diện của Đức Chúa Trời và cung ứng Đức Chúa Trời vào trong họ để họ vui hưởng Ngài.

B. Một kẻ tiếm vị, một kẻ nắm gót, đã trở thành người lớn nhất trên đất lúc bấy giờ; ông có thể chúc phước cho Pha-ra-ôn vì ông đã trở nên lớn hơn Pha-ra-ôn; ông đã trở thành loại người này bằng con đường sự sống.

C. Chúng ta cần lớn lên trong sự sống và trưởng thành trong sự sống để có thể được đổ đầy Christ hầu trở thành những người có thể chúc phước cho người khác.

X. Vào thời điểm của Sáng Thế Kí chương 49, khi Gia-cốp nói tiên tri về mười hai con trai của mình bằng lời chúc phước, ông là một Thần–nhân, một người được đổ đầy, cấu tạo, dầm thấm, và thậm chí được tái cấu trúc bằng Đức Chúa Trời; hễ điều gì ông nghĩ đều là tư tưởng của Đức Chúa Trời, và hễ ý kiến nào ông bày tỏ đều là ý kiến của Đức Chúa Trời—đc. 1 Cô. 7:10, 12, 25, 40:

A. Để nói tiên tri bằng lời chúc phước, chúng ta phải biết Đức Chúa Trời, khát vọng của lòng Đức Chúa Trời, và mục đích của Đức Chúa Trời.

B. Để nói tiên tri bằng lời chúc phước, chúng ta phải biết con người, nghĩa là chúng ta phải biết tình trạng thực tế của mỗi người liên quan.

C. Để nói tiên tri bằng lời chúc phước, chúng ta phải đầy dẫy sự phong phú của Christ.

D. Để nói tiên tri bằng lời chúc phước, chúng ta phải có một linh mạnh mẽ, năng động.

© 2026 Living Stream Ministry